

FANG A LES SABATES

per Antoni Dalmasas

Duia les sabates enfangades. Quan entrés a casa deixaria rastre pel passadís i la mare s'enfadaria. Mira que si el castigava, prohibint li sortir a jugar a la tarda! Estava espantat. Potser s'ho hauria hagut de pensar abans i dir als companys que no jugava. Però se n'haurien rigut, si els hagués dit que era pel fang. Quan plovia, el descampat es convertia en un pantà que trigava dies a assecar se. Què havien de fer, doncs, renunciar als partits? I ell, s'havia de quedar mirant, mentre els altres jugaven? Impossible! De fet, encara tenia més mèrit, jugar en condicions adverses. A ell li agradava, jugar quan plovia, córrer amb la pluja a la cara, encara que la pilota, xopa i relliscosa, pesés més. Els jugadors de veritat bé que jugaven, per més que plogués. No, no volia renunciar a imaginar-se que era el Gensana, el Suárez o el Kubala, en una d'aquelles tardes de futbol, quan escoltaven la ràdio amb el pare i aclucava els ulls i veia l'estadi ple de gent que l'aplaudia, que corejava el seu nom perquè havia rematat un córner de manera impecable, com deia el locutor en castellà, picant de dalt a baix i clavant la a la xarxa. Però en arribar a casa tingué una sorpresa sensacional. No hi hagué càstig.

–El dia de Sant Esteve –deia el pare, somrient anirem al Camp Nou, que hi ha un partit amistós contra uns alemanys!

Tenia vuit anys, el primer dia que va anar a l'estadi. Van marcar el Zaldúa, el Pereda i dos l'Evaristo.

* * * * *

Duia les sabates enfangades, tot i que no havia plogut. Se li havien embrutat, en aparcar al solar de la universitat. Però era igual. Ara ningú no el renyaria. Va deixar de pensar en les sabates i agafà fort la mà del seu fill que no callava –“Quins gols, eh, pare, l'Stòitxkov? Quins gols!” i somreia i taral.lejava l'himne, agitant la bandera que havien comprat en arribar. Era la primera vegada que anava al Camp Nou amb el nen, i l'amic que els acompanyava repetia, rient::

–Jo porto no sé quants anys venint, i aquest marrec, el primer dia que ve i veu com guanyem la lliga! Què més es pot demanar?

Era veritat: havien guanyat la lliga en aquell partit contra el Bilbao, que en realitat es jugava més a Tenerife que a Barcelona. Havia estat una tarda emocionant, de sorpreses increïbles i de final impactant: inoblidable, històrica. I ell l'havia viscuda compartint l'alegria amb el seu fill, que ara també duia les sabates enfangades, però ni se n'adonava.

* * * * *

Va posar se expressament de peus dins d'un parterre que acabaven de regar i va baixar el seu nét que duia a coll i be, per empastifar li les sabates. El nano va riure, de l'entremaliadura de l'avi. Amb els peus mig enfangats, van comprar la bandera de rigor i una gorra. I quan van entrar al camp, ell li explicava què era aquell autocar groc vell que hi ha al costat de la porta de tribuna i com, per la passarel.la, s'arriba al museu. Van picar de mans tot cantant l'himne, que el nano només se sabia a trossos. “Ja l'aprendràs, ja!”, li deia. Aplaudiren cada un dels noms de l'alineació que sonava als altaveus, i quan la pilota començà a rodar, va mirar de reüll el nét, quiet, hipnotitzat i amb els ulls fixos en la gespa. “Anem bé!”, es va dir.

–Avi, per què som del Barça? –li va preguntar a la mitja part.

–Quins acudits que tens! –responia ell, rient Que et sembla que es pot ser d'algun altre equip?

–No, és clar... feia el nano, seriós i conscient de la lògica indiscutible.

Quan van arribar a casa, després de relatar diverses vegades la jugada trepidant del tercer gol “Teva-meva Déco-Xavi-Ronaldinho-Eto’o: gol!”, l’àvia va preguntar:

–Com és que porteu fang a les sabates?

–És que hem anat al futbol ! –respongué ell.

I ningú no va entendre que es posés a riure.

Antoni Dalmasas (Sabadell, 1953) ha escrit més d'una vintena de novel·les i narrativa breu, sobretot en l'àmbit de la literatura infantil i juvenil.